

Moniga, 13 juli 2025

Lieve Wereld,

De mannacade leeft jarenlang als larve ondergronds
om als volwassene maar enkele weken de wereld te ervaren;
dus ik snap het dat hij elk moment in daglicht en maneschijn
viert met uitbundig samenzang en de zoektocht naar liefde

en als je dan nog maar één zomer te leven hebt,
is het Gardameer geen slechte plek.

De paarse klaver piept door het gras,
groenvinken bakenen hun territorium af
en hagedisflitsen schieten over de *flagstones*.

Arnhem is ver weg, al hangen hier foto's op de muur
van het Sonsbeekpark en de Eusebius.

Ik kom hier al mijn hele leven, eerst als kind, nu zelf met kinderen.

De tijd dat het nieuws uit Nederland
minstens twee dagen te laat in Italië aankomt,
op licht lignine-kleurig courantpapier en enkel met komkommernieuws
is voorbij – wel blijft de afstand.

Het nieuws jaagt door, maar heeft mij niet op de korrel.

Dat kost wel moeite; er is zoveel *breaking news*
dat de scherven je om de oren vliegen -
en ook voel ik me schuldig wanneer ik het onheil negeer,

alsof de wereld heter brandt als ik even niet oplet.

Onzin natuurlijk, ik ben bluswater noch benzine,
ook zonder mij draait de wereld razend door,
maar ik vrees urgentie-inflatie,
actualiteiten-vermoeidheid, wegekijkeritis.

Alsof ik, in plaats van een engeltje en een duiveltje,
op mijn schouders aan de ene kant Calvijn heb zitten
en aan de andere kant een gapend luie leegte.

Het is een ongemakkelijke spagaat van zingeving
op de kloof tussen zelfzorg en betrokkenheid.

Maar misschien is zo'n knipperlichtrelatie met de werkelijkheid
de enige manier om geestelijk gezond te blijven,
moet je jezelf af en toe een korte verdwijning gunnen
om daarna terug te kunnen keren in het hier en nu.

Of, vanuit mijn perspectief, het daar en straks.

Ja lieve wereld, draai maar even razend door,
ik draai eventjes niet mee.